

[**Freddy Madsen.**]

ord om, at denne gang skulle det jo gerne være frivilligt, men det er altså stort set, forstår jeg, på nogenlunde samme måde. Men for at vi ikke skal misforstå det, så — nej, det er sandt, det er fra et andet parti — siger hr. Christophersen, at det kan være meget rimeligt, at man skal have disse frivillige ting, og det skal man helst, men det er folketinget, der må lægge rammen. Er det, regeringen lægger op til, regulært, at fagbevægelsen skal bindes, ligesom den blev sidst?

Der er som sagt mange problemer, der henstår uløst. Der var en lang række politiske problemer, som burde tages op. Vi kender meget vel sammensætningen i folketinget. Den sag har vi diskuteret før med regeringen. Men vi har den opfattelse, som vi har givet udtryk for adskillige gange, at man kunne opstille nogle perspektiver for, hvordan denne politik kunne være anderledes, og det mener vi i høj grad ligger i det, som vi har ført frem på skattepolitikens område, i spørgsmålet om jordspekulationen, i spørgsmålet om boligpolitikken, hvor kravet iblandt lejerne rimeligt nu rejses med meget stor styrke om, at denne boligpolitik ikke kan føres videre. Det drejer sig i socialpolitikken om først og fremmest at sætte ind på de forebyggende områder. Det drejer sig om undervisningspolitikken osv. På alle disse områder kunne man opstille andre retningslinjer, hvis man havde ønske om, at der skulle føres en anden politik, og jeg føler mig overbevist om, at så kunne arbejderbevægelsen også i fællesskab mobilisere de kræfter, som kunne føre denne politik igennem. Spørgsmålet er, om viljen er til stede.

Vi er nu i dag blevet præsenteret for en række dagsordener. Vi synes i og for sig, at i denne alvorlige situation, uanset at vi naturligvis anerkender alles ret til i denne debat at føre alle mulige problemer ind, burde det mest brændende problem, nemlig spørgsmålet om beskæftigelsen, spørgsmålet om at skaffe de 150.000 mennesker i arbejde, være det alt afgørende problem for folketinget. Der er sagt mange smukke ord, og jeg tror også, at man oprigtigt mener, at det er en katastrofe for disse mennesker, men det er ikke nok at være velmenende, og det er ikke nok at holde smukke taler om det. Det må også være rigtigt, at folke-

tinget tager fat på den side af sagen. Derfor skal vi heller ikke skuffe folketinget ved denne lejlighed, men stille et dagsordensforslag, som vi i denne situation synes burde være det, man skulle beskæftige sig med, nemlig spørgsmålet om de arbejdsløse. Jeg skal tillade mig at stille følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

„Idet folketinget udtrykker sin beklagelse af, at grundlovens bestemmelser om ret til arbejde ikke er opfyldt, opfordrer det regeringen til — inden 30 dage — at iværksætte planerne til igangsættelse af offentlige arbejder og erklærer, at det fælles mål er at sikre alle arbejdende mennesker retten til et meningsfyldt arbejde.

Tinget fortsætter dermed behandlingen af finanslovsforslaget.“

Hvad vi sigter til, er, som jeg allerede har været inde på det i mit indlæg, en lang række af de arbejder, som vi har peget på: inden for miljøområdet med hensyn til rensningsanlæg, inden for trafikområdet med hensyn til en fast forbindelse over Store Bælt, med hensyn til en Citybane i København og andre projekter. Vi regner også med, at regeringen trods alt selv har en række planer, som man har arbejdet med. Vi synes, at de nu skal frem på bordet. Nu må folketinget endelig gøre noget ved arbejdsløsheden.

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Jeg skal også lade dette dagsordensforslag indgå i debatten.

Brusvang (CD):

Centrum-demokraterne ønsker også under denne debat at formulere deres synspunkter, specielt vedrørende Christiania, i et dagsordensforslag.

Først om selve finanslovaftalen. Mange af de betragtninger, der blev fremført af finansministeren ved vurderingen af vor økonomiske situation, den relative ro, vi har, og det sigte, vi bl. a. har med finanslovsforslaget, nemlig at bekæmpe arbejdsløsheden, er synspunkter, som centrum-demokraterne